

Год. II

Брой IX.

Религиозний Конгресъ.

Града Шикаго има честта да е и сѣдалище на това забѣлжително и чудесно събрание. Религиозний Конгресъ, който се е държалъ прѣз този мѣсець, и който не само е надминалъ всичкитѣ велики конгресси, които сж го прѣдшествували, но се е вече записалъ като едно отъ най-великитѣ събития на чедовѣческата история. Той е върхътъ на духовното извлечение, на което видимитѣ чудеса на великото изложение сж вънкашнитѣ знакове.

Прѣди свикването на първото засѣдание неформаленъ приемъ се държалъ въ писалището на Прѣдсѣдателя Бошпей, и посѣтителитѣ, които му сж били прѣдставени, сж били смѣсъ, етнологически и индивидуално. Имало Китайци въ блѣскави и коприпени дрехи; Японци наравно картинни; делегати (прѣдставители) отъ Индия въ градиозни бѣли, червени, протокалеви и зелени дрехи, и съ високи и видни челми; Негово Високопрѣосвященство Диописносъ Латасъ, Архиепископъ Зантеский, отъ Гърция, съ високата си черна митра, съ черното си було и расо, на всички отъ които се виждалъ Гръцкий кръстъ, отличителния знакъ на църквата и на царя; съ мъже и жени, прѣдставляюща Германия, Руссия, Скандинавия, и по-важнитѣ зависми отъ Великобритания страни. Послѣ имало едно шествие отъ епископи и архиепископи, священници и князове, и по титла и по право, мъже и жени отъ всѣка раса и шаръ, каквито Иоаннъ Баптънъ би могълъ да сънува.

Нека се запознаемъ съ пѣколцина отъ тѣзи отлични гости. Нѣма да споменемъ Американцитѣ, защото тѣ сж у дома си. Другитѣ сж: Сидду Рамъ, писателъ, Мултанъ, Пунджабъ, Источни Инди; Карлъ фонъ Бергенъ, Докторъ по Философията, прѣдсѣдател на Шведското Общество за Физическо Извѣданне, Стокхолмъ, Швеция; Биргандъ Рагавджи

Ганди, почетенъ секретаръ на Джаниското Дружество въ Индия, Бомбай; Негово Прѣподобие Банчун Яцубуча и Свами Вивекананда, монахъ отъ православната Брахмаиска религия; Благогов. В. В. Нагаркаръ, священнослужителъ на Бамбайския Брахмо Сомаджъ, Индия; Благогов. Н. С. Мозумдаръ, служителъ и водителъ на Индийския Брахмо Сомаджъ, Калкутта; Джинда Рамъ, адвокатъ, прѣдсѣдател на въздържателното дружество, Вединъ, Музафаргаръ, Индия; Благогов. П. Г. Фиямболъсъ Окономосъ, Гръцки православенъ священникъ; Негово Високопрѣосвященство Диописносъ Латасъ, Архиепископъ Зантеский, Гърция; Омиръ Ператисъ, Архиепископъ въ Источно—Православната Църква; Реличи Шибата, прѣдсѣдател на една отъ Шинитускитѣ секти. Токио, Япония; Зикусенъ Ашину, прѣдставителъ на Теидайската секта, Оми, Япония; Бапримъ Яцубучи, прѣдсѣдател на Ходжуското Буддистко Общество, Камамото, Япония; Соенъ Шака, Архиепископъ на Зенската Буддистка секта, Камакура, Япония; Хоринъ Токи, професоръ на Шингенската секта и нейнъ епископъ, Сапуки, Япония; Ногучи и Номура, прѣводчици, Токио, Япония; Н. Дарманата, генераленъ секретаръ на Маха Бодиското Общество, Калкутта; Професоръ Г. Н. Чакраварти, Алзахабадъ, Индия; Князь Сергей Волхонски, отъ Руссия; Госпожица Жаннъ Сорабджи К. Лаиграва, Юнгвай, Китай; Ж. Боше Мори, професоръ въ Богословския факултетъ Парижъ; Приицъ Момулу Масокой, Либерия, Африка; Редвудъ, Архиепископъ Ново-Зеландский; Д-ръ Адолфъ Бродбекъ; Графъ Берусторфъ З. Змигровдский; Благогов. Алфредъ Уилямъ Мемори; Благогов. Морисъ Филиппъ отъ Мадрасъ, Индия; Професоръ Козаки; Почитаемий Нунгъ Кваигъ Ю, отъ Китайското посолство.

Рапо е още да се говори за позантѣ, които този религиозенъ конгресъ ще принесе; но едно пѣщо се знае положително, и то е, че той ще поправи

много сурови заблуждения относително други религии, и ще даде потикъ на изучаването сравнителното богословие. Едно велико достойнство на Булверовото списание „Послѣднитѣ Дни на Помней“ е това, дѣто то ни дава ясно понятие за великитѣ религии на Римската империя въ оный периодъ. Нѣколко години по-послѣ перото на Максъ Мюлеръ и на други ориенталисти даде възможностъ на Английската читающа публика да си състави понятие за религията на далечниятъ Истокъ, и по-прилѣжната и широко-религиозната публика отъ нѣколко години насамъ се е интересувала въ изучаването на великитѣ религии на свѣта; но даже и духовенството, съ малко изключения, се е задоволявало съ най-повърхностно познание за всичкитѣ религии вънъ отъ тѣхната, и е виждало малко въ онѣзи религии освѣнъ символизъмъ и обряди. Дѣлата на този конгресъ ще се обнародватъ въ особена книга, и като такива ще съставляватъ скъпоцѣнъ материалъ за богословската литература. На изучаването на религията въ всеобщността и сжичинското ѝ единство, ще се даде такъвъ потикъ, какъвто нищо друго не би могло да даде.

Като говорилъ въ частенъ разговоръ за конгреса Зантскиятъ Архиепископъ, който е едно отъ великитѣ свѣтила, казалъ, че очаквалъ голѣма полза за всичкитѣ тамъ прѣдставлявани религии, защото мисли, че дѣлата на конгреса ще се прѣведжтъ на събранитѣ тамъ езици, и ще станжтъ така достъпни на по-интелигентнитѣ разрѣди навсѣкждѣ.

Такова събрание е единъ отличенъ бѣлѣгъ на религиозния прогресъ, доказвающе факта, че въкътъ на гоненето се е миналъ и сѣнкитѣ на ношъта се събиратъ около деньтъ на фанатизма. Но неговото значение се отнася до бжджцето повѣче отколкото до миналото.

Повечето отъ великитѣ Евангелски Церкви въ Америка сж наложили особеннитѣ си учения и обичаи въ особенни конгреси, гдѣто прѣдмѣти включающи церковно управление, училища, колегии и мисии, сж се разисквали. Колко този великъ религиозенъ конгресъ ще спомогне за спасението на свѣта никой чловѣчески умъ не може да оцѣни.

Американски Пеизажи.

Американцитѣ сж велики пжтешествинници. Въ обикновенни врѣмена всѣки Атлантически параходъ — и тѣ сж легеонъ — има по нѣколко Американски туристи, които отиватъ за или се връщатъ отъ Европа. Даже нѣкои Европейски градове, които сме посѣтили, види се до голѣма степенъ да се поддържатъ отъ туристи и посѣтители отъ странство.

Но Америкацѣтъ нѣма нужда да посѣщава Швейцария или Италия за да види хубави езера, или да се качи по покрити отъ снѣгъ планини. Той нѣма нужда да слиза по рѣката Рейнъ съ параходъ и да си въобразява, че нѣма нищо тѣй величествено въ неговото отечество.

Ако той придружи голѣмийтъ желѣзенъ конь, като той си пробива пжтъ по и прѣзъ чепорестата планина, дѣто неустрашимийтъ инджинеръ е отбѣлжилъ пжтя му, той може да се искачи на Скалиститѣ Планини на Сѣверна Америка и да чувствува, че свѣтътъ не може да произведе нищо по-величествено.

Картината на отсрѣщната страница прѣдставлява единъ неизажъ въ Невада, една отъ Западнитѣ държави на Сѣверо-Американскитѣ Съединени Държави. Пишущий тѣзи редове не прѣди много деня мина прѣзъ знаменитийтъ Св. Готардски тунелъ, който е почти 20 километра дълъгъ и е коствалъ около 3600 лева метра, и при все това по величествени пеизажи нищо на свѣта не подминува едно пжтувание прѣзъ Скалиститѣ Планини на Сѣверна Америка съ означената на отсрѣщната страница желѣзнопжт-на линия.

Сѣверо-Американскитѣ Съединени Държави иматъ своитѣ голѣми езера на сѣверъ, своята мощна (рѣка) Св. Леврентий, своята безкрайна (рѣка) Миссисиппи; своитѣ Хиляда Острови, своята хубава (рѣка) Худсонъ, своя Ниягарски Водопадъ, своята Иосемайтска Долина, своя паркъ (Жълтия Камъкъ), своитѣ Горѣщи Извори, своитѣ Зелени Планини, своитѣ Бѣли Планини, своя Пайковъ Върхъ, своята Мамонтска Пещеря, своя Естественъ Мостъ, своя Бруклински Мостъ, своитѣ вълнообразни полѣни, своитѣ протокалени градини, своитѣ крайморски прибѣжища, своитѣ лѣтни лагери, своитѣ плуваущи палати, своитѣ бързи тренове (влакове), тѣй щото се види почти невъзможно за чловѣческиятъ умъ да пожелае мѣсто за живѣяние или за удоволствие, което да се не намира въ Американска територия. При все това отъ Ирландскитѣ блати дори до палата на Руския Императоръ, или отъ Скандинавскитѣ заливи до Египетскитѣ Пирамиди, вий ще намѣрите, че безпокойния и любознателния Американецъ се старае да изучи географията на всѣка страна.

И защо да не прави това? Безкопечно мадриятъ и благъ Отецъ на всички чловѣци е далъ на чловѣцитѣ този свѣтъ за приврѣменно жилище, и не трѣбва да се укорява тойзи, който го изслѣдва за да оцѣни дарътъ на своя отецъ. Слѣдъ всичко що може да се каже тукъ, ний нѣмаме постояенъ градъ, но трѣсимъ по-добръ бжджщъ градъ.

ЖЕЛѢЗНИЦАТА КЪМЪ ТУХИЯ ОРЕХЪ И СЪЕРА НЕБАДЪ.

Прѣбывание въ Христа.

Да прѣбиваваме въ Христа подразбира и това, да Му се повѣряваме и да сме готови всичко да търпимъ за Него. Исусъ увѣщавалъ плачущитѣ си ученици да уповаватъ на Него, като казвалъ, „Да се не смуцава сърдцето ви“ и пр. „Не ви наричамъ вече раби, защото рабътъ не знае що прави господарътъ му; а васъ нарѣкохъ приятели, защото всичко, що чухъ стъ Отца, явихъ ви го“.

Павелъ ни дава примѣръ за това упование, когато казва: „Знаехъ въ кого съмъ повѣрвалъ, и увѣренъ съмъ, че е силенъ да упазн залога мѣ до онзи день“. Това прѣдаване на всичко отъ наша страна въ Христовитѣ рѣцѣ, съ съвършено себеповѣреніе, е първата стъпка въ спасението, която всички трѣбва да зематъ, и въ прогресивнитѣ (напрѣдователнитѣ) стадии на Християнскій животъ, то става силниятъ навикъ на душата. Чрѣзъ упование и търпение за Христа, ний, прѣжитѣ, поддържаме жизненното си съединение съ истинската лоза. Тѣй ли прѣбѣждаме въ Него чрѣзъ вѣра? Всичкитѣ наши религиозни привилегии, нашитѣ вънкашни благоприличия, опитността на годинитѣ, не ще ни ползува нищо, ако сме лишени отъ прѣбивающе упование въ сегашенъ Спасителъ.

Да прѣбиваваме въ Христа значи да Го направимъ нашия всѣкидневенъ образецъ въ поведение. Иоаннъ казва: „Който казва, че въ Него прѣбѣжда, длъженъ е, както Отецъ е ходилъ, така и той да ходи“. Както прѣжката прилича на лозата по тканята и общиятъ изгледъ, тѣй се очаква и отъ Християнитѣ да бѣдѣтъ като Исуса. Напраздно се хвалимъ съ зрѣлата си опитностъ и дълбокитѣ си придобивания, ако не отразяваме Христа въ поведението и дѣлата си.

Ако и да не можемъ въ сжщата степенъ да бѣдемъ примѣръ на нравственна чистота, нареди несъвършенствата на конечната тваръ, пакъ можемъ споредъ мѣрата си да се покоряваме на поучението: „Каквото правите словомъ или дѣломъ, всичко правѣте въ името на Господа Исуса.“

О, като сме заобиколени отъ такъвъ великъ обикъ свидѣтели, нека така да прѣбѣждаме въ Него! „И сега, чадца, прѣбѣждайте въ Него; та когато се яви да имаме дързновение, и да се не посраимъ отъ Него въ пришествието Му.“

Имаме приятелъ, който мисли, че го гонятъ за дѣто е добръ, когато му се смѣятъ за дѣто е глупавъ.

Пагуба отъ Религията.

Близко до Лондонъ живѣяла стара двойка. Въ по-ранниятъ си животъ тѣ били бѣдни; но мжжътъ станалъ устрденъ Християнинъ, и Богъ благословилъ работата имъ, и тѣ живѣяли охолно, когато единъ день единъ странникъ ги посѣтилъ и попросилъ да запишатъ волна помощъ за едно благотворително дѣло. Старата госпожа не била толковъ-благочестива колкото мжжа си, и ѝ ставало мжчно, дѣто мжжътъ ѝ, отъ почитание къмъ Божия законъ, не искалъ да работи и въ Недѣленъ день, та да печели повече пари. И тѣй, когато посѣтителътъ попросилъ волната имъ помощъ, тя му казала: „А, Господине; ний сме изгубили много отъ какъ сме починали да живѣемъ по-добръ религиозенъ животъ. Мжжъ ми знае това много добръ. Не е ли тѣй, Тома?“

Слѣдъ кратко мълчание, Тома отговорилъ: „Да, Марийо. Прѣди да почнѣ да водѣ по-добръ Християнскій животъ, Марийо, азъ имамъ ветха шапка, сжсана дреха и кърпяхъ сапоги и чорапи; но азъ ги изгубихъ отдавна. И, ти знаешъ, Марийо, че бѣденъ що бѣхъ, имамъ навикъ да се опивамъ и да се карамъ съ тебе; и ти знаешъ, че и това изгубихъ. И постѣ имамъ закоравѣла съвѣсть, и нечестиво сърдце, и десетъ хиляди виновни страхове; но всички сж изгубени, и като водениченъ камъкъ хвърлени въ морето. Но и ти, Марийо, си изгубила пѣщо, може би не колкото мене. Прѣди да станемъ благочестиви, Марийо, ти имаше едно корито, въ което перѣше чужди дрѣхи; но отъ тогачъ ти си изгубила коритото си. Ти имаше много истрита рокля и шапка; но ти си ги изгубила отдавна. И ти често имаше причини да скърбишъ за мене; но и това ти си изгубила. И азъ даже бихъ желалъ да бѣше и ти изгубила колкото мене; защото, това което губимъ за благочестието, ще бѣде вѣчно придобиванне. Описа на загубитѣ отъ благочестието гласи тѣй: Лошъ характеръ, виновна съвѣсть, лошъ нравъ, много лоши навици, и не малко лоши другари. Описа на благословения, придобити чрѣзъ благочестието, включаватъ всичко, що си струва да го има чловѣкъ и на този свѣтъ и въ вѣчността.“

Когато Богъ те удари, не вреди колкото силенъ е удърътъ, ти трѣбва да го понесешъ съ търпеливъ духъ.

Колкото по-голѣми сж мжчотнитѣ ти, толковъ по-голѣмъ е случайтъ ти да се покажешъ мжжъ.

Колумбовитъ Кораби.

Корабитъ Санта Мария, Пинта и Нина, които се виждатъ въ нашата картина, които Испания е построила, и които сж точни възпроизведения на корабитъ, съ които Колумбъ и неговитъ матрози направили пътешествието, отъ което послѣдува откритието на Америка, сж били на 12-й т. м. формално прѣдани отъ Испания на Съединенитъ Държави. Капитанъ Конкасъ, който ги е прѣнесълъ отъ Испания въ Америка, формално ги прѣдалъ отъ страна на своето правителство на Съединенитъ Държави, и тѣ сж били приети отъ прѣдставители на Американското правителство. Голѣмъ интересъ се показалъ въ церемонитъ. На пладнъ въ Вторникъ, на 12-й т. м. обрядътъ се извършилъ въ Дворътъ за Почеститъ. Една платформа се издигнала и на нея били прѣдсѣдателъ Палмъръ, отъ Националната комиссия, Капитанъ Конкасъ и неговитъ офицери, Капитанъ Берри и други отъ Американския параходъ „Мишиганъ“, Испанския прѣдставителъ де Ломе, Макаду, Американския помощникъ секретаря на Марината, и членове на Бюрото на Господитъ Управителки.

Прѣдсѣдателъ Палмъръ прѣдсѣдателствувалъ и говорилъ за това, що направила Испания, като испратила корабитъ на Колумбовата Изложба, какъ тѣ слѣдвали, колкото било възможно, пята на Колумба и на Хендрика Хадсона, на-горѣ по Залива Св. Леврентий, и прѣзъ голѣмитъ езера до Изложбата. Влиянието на това дѣло, което Испания е извършила съ построяването на тритъ кораби и испращанieto имъ въ Америка, не само поощрявало мирътъ, но и съзидало международни отношения по единъ начинъ, който ще оздрави постоянно приятелство и благоденствие.

Капитанъ Конкасъ отговорилъ по единъ начинъ, който направилъ честь на главата му, сърдцето му и народа му. Той сключилъ като поканилъ присѣтующитъ да акламиратъ три пѣти съ громки „урра“ Испания и Америка, което присѣтующитъ сторили. Тогазъ Капитанъ Берри приелъ корабитъ отъ страна на правителството на Съединенитъ Държави и станалъ тѣхенъ пазителъ.

Сеньоръ Дююй де Ломе, Испанския прѣдставителъ на Всемирната Изложба, говорилъ за испращанieto на корабитъ и на флотата отъ неговото отечество,

за да докаже публично приятелството, което поддържа съ Американския народъ. За Испания сж писали Хрвнигъ и Лонгфелло, и Лоуелъ е пѣлъ пѣснитъ ѝ. Той се гордѣялъ съ това, дѣто въ Калифорнийското здание е възпроизведена Испанската миссия, и той билъ увѣренъ, че сърдечнитъ отношения между Испания и Съединенитъ Държави ще продължаватъ и за напредъ.

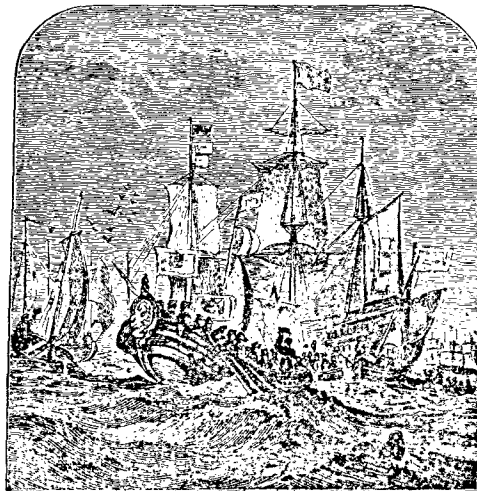
Помощникъ Секретаря, Макаду, прѣдставляющъ Съединенитъ Държави, казалъ кратко словце, и при сключване на упражненията Прѣсѣдателъ Палмъръ прѣдложилъ да акламиратъ три пѣти съ „урра, Испания, кралятъ ѝ, кралицата ѝ регентка и народа ѝ.

На 8-й идущий Ноемврий Теодоръ Моммсенъ ще празнува 50 годишнината на своя докторатъ. Научниятъ свѣтъ, особено почитателитъ на историческитъ науки, възнамѣряватъ да празнуватъ златната свадба на тъквъ знаменитъ докторатъ съ една международна демонстрация. Славата на Момсена е много распространена, неговата дѣятелность по всичкитъ полета на археологията, даже и Християнската, на физиологията, на правото и историята, е добръ позната. Нѣма съмнѣние, че малцина сж правдували прѣзъ миналото, и малцина ще правдуватъ за въ бѣдѣ, една петдесетгодишнина, която да отбѣлѣжава такава плодovitость въ изслѣдвания и идеи по всичкитъ изявления на историята.

За възпоминание златната свадба на Т. Момсенова докторатъ една комиссия ще събира волнитъ помощи на подарителитъ.

Методистката Епископална Церква въ Америка е получила прѣзъ 1892 год. за строение на църкви, 25 милиона и половина лева; исплатила е 8 милиона лева дългъ. Тя е издвигала около 50 милиона за жалования на пастири, и 1,300,00 лева за поддържанне вдовици на пастири и прѣстарѣли пастири.

Най-лошото пѣщо, що можешъ да сторнешъ въ усилии врѣмена, е да сѣдишъ и да ся стѣнешъ ржцѣтъ.

Сторете го и Вий на други.

Когато бѣхъ ученикъ и се връщахъ у дома за прѣвъ ваканциитѣ, имахъ дългъ пакъ да вървѣхъ, догдѣ да стигна далечниятъ градецъ въ който живѣяхъ. Азъ пристигнахъ въ гр. Б. и се качихъ на параходѣтъ съ тъкмо толкозъ пари колкото ми трѣбваша за да платѣхъ за билета си, и това като сторихъ, азъ въ невинността си помислихъ си, че съмъ платилъ и за храната си. Догдѣто параходѣтъ плуваше гладко по тихото море, азъ не усѣтихъ нужда отъ нищо; послѣ дойде развълнуваниятъ Атлантически Океанъ, и нуждата за нѣщо повече. Азъ бѣхъ лѣжалъ нѣколко часа на леглото си азъ боленъ, безъ да мисля за нѣщо, когато дойде камароитицѣтъ и се исправи прѣдъ мене.

„Смѣтката ви, Господине“, каза той, като държѣше едно късче хартия.

„Нѣмамъ пари,“ казахъ азъ въ окаянното си положение. „Тогазъ ще задържи багажа ви. Какъ ви е името и адресътъ?.“

Азъ му казахъ. Веднага той сне шапката си съ златотканна корделла и си даде ржката. „Желахъ да се ржкувамъ съ васъ“, каза той.

И азъ му подадохъ ржката си, и се ржкувахъ съ него колкото можахъ. Послѣ дойде обяснението, какъ прѣди нѣколко години баща ми сторилъ една добрина на майка му въ скръбта на вдовството ѝ.

„Азъ никога не мисляхъ, че ще ми се прѣдстави случай да си отплатѣхъ за тази добрина,“ каза той, засмѣвъ; „но радвамъ се, че сега имамъ случай да сторѣхъ това“.

„И азъ се радвамъ,“ казахъ азъ. Щомъ излѣзохъ на суната разказахъ на баща си за случившето се.

„Ахъ“, каза той, „виждъ какъ живѣе едно добро дѣло. Сега той ми е сторилъ една добрина. Помни, ако срѣщнешъ нѣкого, който има нужда отъ приятелска ржка, трѣбва и ти нему да направишъ добрина“.

Минаха се години. Азъ порастнахъ и съвсѣмъ забравихъ горнято, догдѣто единъ денъ азъ трѣбваше да отида на гарата. Тѣкмо когато пѣхъ да си навадѣхъ билетъ, видѣхъ едно момче да плаче — добро момче ми се видѣ, като се стараеше да въспре съзритѣ си, когато се моляше на писаря, който даваше билети.

„Що ти е, момченце?“ попитахъ азъ.

„Моля ви се, Господине, нѣмамъ доволно пари да платѣхъ билета си, и азъ се моля на Господинъ писаря, да ме повѣрва, и азъ ще му ги доплатѣхъ послѣ“.

Изведнѣжъ блѣсна въ памята ми отдавна за-

бравената повѣсть. Тукъ, прочее, бѣше мойтъ случай да сторѣхъ и азъ една добрина. Азъ му дадохъ нуждната сума пари, послѣ влѣзохъ съ него въ сжщиятъ вагонъ. Тогазъ азъ разказахъ на момчето отдавнашната повѣсть, и за добрината на камаротина къмъ мене. „И тѣй днесъ“, казахъ азъ, „твой редъ е, да помнишъ, че ако се срѣщнешъ съ нѣкого, който се нуждае отъ приятелска ржка, да му сторишъ и ти една добрина“.

„Шж, господине, шж“ извика момчето, като ми зѣ ржката, и очитъ му свѣтнахъ отъ усърдие.

„Увѣренъ съмъ че ще го сторишъ“, отговори азъ. Азъ стигнахъ на назначението си, и оставихъ младийтъ си приятель. Последниятъ знакъ, който ми даде, бѣше развяването на кърпата си отъ прозорецѣтъ на вагонѣтъ, като че искаше да каже „Бждѣте увѣренъ, Господине, че и азъ ще го сторѣхъ на други“.

Всѣко нѣщо на мѣстото му.

„Нѣма да се грижж сега да съберж нѣщата, когато си починж малко, тогазъ ще ги съберж“. И тѣй санджчето съ сѣчивата останало отворено, клѣщитѣ били оставени на едно мѣсто, чукътъ на друго, и отвѣртѣлката на друго. Иванчо, тригодишното момченце, зело отвѣртѣлката и ѝ пуснало въ градината, дѣго слѣдъ нѣколко деня се намѣрила покрита съ ржжда. Клещитѣ паднали задъ чинѣтъ, въ талашѣтъ, чукътъ, който не се изгубва лесно, си стоялъ дѣто билъ, догдѣто майката го видѣла, турила го въ санджчето и го затворила.

На другийтъ день потрѣбвали клещитѣ, и не можали да се намѣратъ. Яковъ, който ги билъ оставилъ, билъ повиканъ. Той си напомнилъ, че ги употрѣблявалъ, но като не можалъ да ги намѣри, проведенъ билъ на дюгенѣтъ да купи други съ свой пари. „Когато намѣришъ клещитѣ които си изгубилъ“, казалъ баща му, „новитѣ ще станатъ твои“. Дваъ лева и половина се изгръгнали много мжно отъ Якова, но той научилъ единъ урокъ, който скоро не забравилъ. Много врѣме се минало догдѣто го да забрави, че трѣбва да турж всѣко нѣщо, което употрѣблява, и което не принадлежи нему, на мѣстото му.

Често се прѣкарва толкова врѣме въ търсенне сѣчива, колкото и въ работата, за която сж потрѣбни. Врѣме, сила и търпѣние се икономисватъ всѣкога, когато се турѣ едно нѣщо на мѣстото му, слѣдъ като си свърши чловѣкъ работата съ него. Ако се оставятъ дѣцата да търнятъ послѣдствията отъ нередовностъ и небрѣжение, и наказанието слѣдва наскоро слѣдъ прѣстѣпленieto, тѣ ще се научатъ най-послѣ да турятъ всѣко нѣщо на мѣстото му.

Стонуолъ Джаксонъ.

Ний сме дали въ нашия вѣстникъ портретитѣ на прѣдседателя Авраама Линкона и на Генерала Гранта, и въ този брой даваме портрета на Стонуола Джаксона, най-способниятъ генералъ, който се въспротиви на Американския Сюзъ на Държави прѣзъ знаменитата гражданска война.

Истинското име на този забѣлжителенъ мъжъ било Томасъ Джонатанъ Джаксонъ. На битката при Булъ Рънъ, когато Сюзенитѣ (противникитѣ на Американския Сюзъ) въ една частъ на бойното поле били побѣдени и обвърнати на бѣгъ, Генералъ Бий, като посочилъ на една неподвижна колона войници, извикалъ, „Тукъ е Джаксонъ, който стои като каменна стѣна.“ Отъ онзи день пълководецътъ на онѣзи войници се нарекалъ Stonewall (каменна стѣна) Jackson — Стонуолъ Джаксонъ.

Генералъ Джаксонъ се родилъ въ 1824 год. отъ Шотландски и Ирландски родители, на които той дължалъ онѣзи рѣшителни добродѣли, които той отпослѣ показалъ. Въ Военното Училище на Уестъ Пойнтъ, онѣзи качества, които по-послѣ го отличили, ясно се показали. Тѣзи качества били: смѣлостъ, търпѣние, постоянство въ намѣренията, непреклонна вѣрностъ къмъ длъжността, и голѣмо простодушие въ характера, което веднага привлячало всеобщо довѣрие. Той свършилъ курсътъ на военното училище на двадесетъ и двѣ години, и служилъ съ отличие въ много важни битки въ Мексико. Слѣдъ Мексиканската война той подалъ оставка и останалъ професоръ на Физиката въ Лексингтонското Военно Училище въ Вѣргиния, постъ, който той държалъ до възбухването на войната между Сѣвернитѣ и Южнитѣ Държави на Американскитѣ Сюзъ. При все че той билъ благочестивъ Пресвитериянецъ, пакъ той поддържалъ законността на робството на негритѣ, и

върховното право на една държава да се оттегли отъ сюза, и поради това на расцѣплението на Южнитѣ Държави той показалъ своето бързо и искрено съчувствие. Той веднага зель своето мѣсто въ войската на Южнитѣ Държави като полковникъ на пѣхотата.

Първото Джаксоново военно дѣло било прѣзвзимането на Май 5-й 1861 год. на Федералния арсеналъ при Харпърсъ Ферри. Но въ битката при Булъ Рънъ неговото тактическо искусство и постоянство оздравило неговата репутация не само прѣдъ неговитѣ приятели, но и прѣдъ неговитѣ неприятели. На първия день на м. Януарий 1863 год.

Прѣдседателъ Линконъ издаде знаменитата прокламация за освобождение на негритѣ, и слѣдъ едно съществуване отъ двѣста и четридесетъ и четири години, Американското робство въ Съединенитѣ Държави се помете.

На 2-й Май слѣдъ пладнѣ 1863 год. Джаксонъ се билъ въ послѣдната си битка. Като се поставилъ на чело на 25,000 войници, той се отдѣлил отъ бойното поле, и като издебналъ Сѣверната (неприятелската) войска, впусналъ се като гръмъ врѣхъ десното крило и страшно го поразилъ. Като настанала нощта, този неустрашимъ

пѣхотен пълководецъ, вѣднѣж прѣзъ събирающата си тъмнина, получилъ единъ залпъ отъ своитѣ войници и падналъ смъртно раненъ. Паданieto на най-отличния си пълководецъ възбунтувалитѣ ся Южни Държави оплаквали като признакъ на своето разбиване. И така излѣзло.

Ако си искусенъ да изгубишъ търпѣнието си съ нѣкои отъ ближнитѣ си, спри се и помисли колко търпеливъ е билъ Богъ съ тебе.

Върата на Сърдцето.

Слава на блаженното Евангелие Исусъ Христовъ е това, дѣто, ако и да учи истини толкова дълбоки, щото най-великиятъ умъ, неподпомогнатъ отъ Духа Святаго, не може да ги схване, то въ сѣщото врѣме е тъй просто, щото едно дѣте може да го разбере. Много мѣже и жени, като сѣ се старали да разсѣждаватъ, какъ Богъ прощава грѣхъ, и какъ силата на грѣхътъ надъ душата може или не може да се сломи въ тозъ животъ, сѣ изгубили радостта на оная блаженна опитностъ; а много простодушни хора, научени отъ Духа, като приематъ Словото Господне съ пълна вѣра, сѣ влѣзли въ богати лични духовни владѣния.

Това което е „тъмнина за умътъ е слѣнцесияние за сърдцето“. Възможно ли е да има чловѣкъ чисто сърдце, възделенно за Господа мѣсто, дѣто Той обича да живѣе и да изявява волята Си? Единъ погледъ къмъ самитѣ насъ въ видѣлината на Духа Святаго, прави ни да викаме; „О, не; не може да бжде!“. Но единъ погледъ къмъ Господа Исуса, направляванъ отъ сѣщия Духъ, показва ни, че Той е Агнецътъ Божий, който зема грѣхътъ на свѣтътъ, съвършенний Спасителъ, чиято кръвъвъ очистиоува отъ всѣки грѣхъ. Единъ мисноверниъ въ едно писмо, писано неотдавна, разказва за една вдовица Хиндузка, която на скоро въ най-дълбокиятъ мракъ на язпческата нощъ е била изведена въ чудесната видѣлина, не чрѣзъ мощта на своя разумъ, или чрѣзъ силата на добритѣ си дѣла, но чрѣзъ простата вѣра на сърдцето си. Тя била направила всѣкитѣ си приготовления за да направи дълго пжтешествие отъ дома си до рѣката Гангъ съ цѣлъ да измие грѣховетѣ си. Но тя казала, че намѣрила своя Гангъ въ истината, която научила отъ Исуса. Той билъ дошелъ на сърдцето ѝ, и билъ измилъ всѣкитѣ ѝ грѣхове.

Прѣди да чуета тази блаженна истина, тя се кѣпяла тридесетъ и шестъ пѣти на денъ съ надежда, че ще се очисти отъ грѣхъ; даже и това не било доволно, и заради туй тя рѣшила да изживи всѣщото си богатство, и да се постараетъ да стигне до священната рѣка. Когато ѝ питали, има ли чнето сърдце, тя отговаряла съ този простъ дѣтски езикъ, който показвалъ, че тя схванѣла цѣлата истина.

„Да кажемъ, че дванадесетъ врани стоѣтъ хе тамъ поблизу, и азъ земихъ единъ камъкъ и го захвърляхъ посрѣдъ тѣхъ, да ли ще останѣтъ шестъ врани, и шестъ да отлѣтѣтъ? Не; всѣкитѣ щѣха да исчезнатъ. “И тъй“, казвала тя, “когато Христосъ влѣзе въ сърдцето, то е не само за да го очисти отъ нѣколко грѣхове, но отъ всѣки грѣхове. Той ги испраща всѣки навѣнъ. И азъ усѣщамъ, че тъй

е и въ моето сърдце.“

О колко по-богата е оная бѣдна Хиндузка въ простодушната си вѣра, като усвоила най-дълбоката евангелска истина, отъ много Християни, добръ наставлявани въ Библийското учение отъ младостта си! Вѣрата имъ е повече работа на умътъ нежели на сърдцето. Но ний съ мждростъ никога не намираме Бога. Сърдцето е, което Го намира. Сърдцето, което съзнава грѣхътъ, и копнѣе за чистота, обръща се къмъ Него, както цвѣтето къмъ слѣнцето; сърдцето отруднено отъ скърбъ, намира Него Утѣшителъ; сърдцето, уморено отъ блѣскътъ и лѣжливостта на грѣшниятъ свѣтъ, намира Него да личи и между десетъ гисащи, всичкий ржчителенъ.

Изобрѣтението на очилата

Най-ранното споменување за изобрѣтението на очила се намира въ една ржкописъ, която датува отъ гр. Флоренция въ 1299 год. въ която ржкописъ писателътъ казва: „Намирамъ се толкова притиснатъ отъ старостъ, щото не можъ нито да четъ нито да пишъ безъ това що се нарича очила, наскоро изобрѣтени за голѣма полза на горкитѣ старци, когато зрѣнието имъ отслабне“. Джордано да Ривалто въ 1305 год. казва, че изобрѣтението на очилата станало прѣди двадесетъ години, което ще бжде около 1285 год. Сега се знае, че очилата били изобрѣтени отъ Салвино Армато, дельи Армати, Флорентинецъ, който умрѣлъ въ 1367 год. Той държалъ тайната за да може ужъ да се ползува нѣщо, но тя била открита и обнародвана прѣди смъртъта му. Но има забѣлжительно доказателство, че едно лещовидно стъкло, употребявано за увеличавание, е сѣщесгвувало още въ 1513 год. и 1520 год., защото въ онова врѣме живописецътъ, Рафаилъ, исписалъ единъ портретъ на Пана Леона X, който се намира въ Палаццо Питти, Флоренция. Въ този портретъ папата е изобразенъ, държащъ едно увеличително стъкло, очевидно съ цѣлъ да разгледа внимателно страницитѣ на отворена прѣдъ него книга.

Въ Британскиятъ Музей, въ Лондонъ, се намира единъ яйцеобразенъ кристалъ, който е билъ намѣренъ отъ Г-на Леярда, въ врѣме на раскопаванieto на Саргоновътъ палатъ при Нимрудъ. За този кристалъ Сжръ Давидъ Брустеръ вѣрвалъ, че билъ назначенъ да се употребява като увеличително стъкло.

Какъ единъ Казакъ умилъ тигра.

Когато Пезонъ, звѣроукротительтъ, билъ въ Москва съ своята менажерия (звѣрилникъ), той ималъ случай да цѣни единъ мужикъ, хубавъ Казакъ, за да чисти кафезитѣ на звѣроветѣ. Казакътъ не разбиралъ ни една дума отъ Французски, и условията на контракта сж заключили нѣмишката. За да му покаже каква работа ще върши, Пезонъ направилъ една пантомима съ метлата, гжбата и пълната съ вода кофа. Мужикътъ го гледалъ внимателно, и сторило му се, че разбралъ всичкитѣ подробности на дадениятъ урокъ. На другата заранъ, въоръженъ съ една метла, кофа и гжба, мужикътъ отворилъ първиятъ кафезъ, до който дошелъ и тихо влѣзалъ, както видѣлъ господарътъ си да влиза прѣдпослѣдниятъ день въ два кафеза на безвредни скотове; но случило се, че въ този кафезъ се намиралъ единъ голѣмъ, но неукротенъ тигръ, който се билъ прострѣлъ на подьтъ (дюшето) и спялъ.

При шумътъ, направенъ отъ отварянието и затварянието на вратата, звѣрътъ си подигналъ главата и обърналъ синитѣ си очи къмъ Казака, който, като не съзнавалъ опасността си, стоялъ въ единъ жгълъ и натопявалъ гжбата въ кофата.

Въ оная минута Пезонъ слизалъ отъ колата си, и билъ поразенъ отъ ужасното зрѣлище, което видѣлъ. Какво можалъ той да стори за да прѣдупрѣди челоуѣка за опасността му? Единъ звукъ, едно движение отъ негова страна, можало да разяри голѣмийтъ звѣръ и да ускори нападението му върхъ беззащитнийтъ Казакъ. И тъй Пезонъ се спрѣлъ, и чакалъ да види какво ще стане, готовъ да се спусне на сцената, когато дойде кризата. Мужикътъ съ гжба въ ржка хладнокръвно се доближилъ до тигра и захваналъ да го мие.

Внезапното поливание съ студена вода кожата му произвело приятно впечатление на тигра, защото той си прострѣлъ краката, обърналъ се на гърба си и тихо се оставилъ да го търка мужикътъ съ всичката си сила.

Прѣзъ всичкото това врѣме Пезонъ стоялъ и гледалъ вторачено, като че билъ прикованъ на мѣстото си. Като си свършилъ работата, Казакътъ излѣзалъ отъ кафезътъ тъй тихо, както бѣше и влѣзалъ, и едвamtъ можелъ звѣроукротительтъ съ най-энергически и изразителни жестове (ржкодвижения) да му докаже, че не трѣбва да повтаря сжщиятъ опитъ съ другъ дивъ звѣръ.

Въ Новий Завѣтъ вѣрата не се противопоставя на разума, но на виждането.

Смѣшни Погрѣшки.

Умни хора поиѣкогашъ правятъ твърди смѣшни погрѣшки, които малко размишление би имъ дало възможность да избѣгнатъ, а хора, които не сж умни иматъ много смѣшни взглядове за нѣщата въобще. На Всемирното Изложение въ Филадельфия (Америка) на 1876 год. двѣ селянки стоели прави прѣдъ едно копие на майсторската живопись на Фламандския художникъ, Павелъ Поттъръ, и една отъ тѣхъ прочела отъ каталога си, „Младийтъ Бикъ, споредъ Поттъръ“.

„Да“, казала другата „ето бикътъ, но гдѣ е Поттъръ?“

„Не го ли виждашъ“, попитала другарката ѝ, като посочила на образътъ на говедарѣтъ, „задъ дървото?“

Други двѣ момичета пъкъ сж удивлявали на статуйката на Андромеда, подъ която имало писано „изработена съ terra cotta“ (печена калѣйна земя). „Гдѣ е това Terra Cotta?“ попитала една отъ тѣхъ, като си мислила вѣроятно за Terra del Фуего.

„И азъ не знамъ“, билъ отговорътъ, „но азъ съжалявамъ горкото момиче, кждѣто и да е онова мѣсто.“

Единъ челоуѣкъ, слѣдъ като гледалъ една фотография на Тритѣ Граци, извикалъ: „Колко сж глупави женитѣ! Онѣзи момичега нѣматъ доволно пари да си купятъ дрѣхы, и пакъ иждивяватъ малкото, що иматъ, да се сниматъ на портретъ“.

Двама варкари (канкчин) на рѣката Охайо (Америка) говорели за студеното врѣме прѣзъ една много люта зима. „То бѣше ужасно“, казалъ единиятъ отъ тѣхъ. При гр. Цинциннати рѣката бѣше съвсѣмъ замръзнала, и термометра бѣше слѣзълъ двадесетъ градуса подъ Каиръ (други градъ на сжщата рѣка).

„Подъ кое?“ попиталъ зачудено другарѣтъ му.

„Подъ Каиръ, глупецо! Не разбирашъ ли, че когато замръзие въ Каиръ, трѣбва да е много студено, и за туй казватъ толкова градуса подъ Каиръ“.

Но другийтъ захваналъ да се поуѣща.

„Не, не е тъй“, извикалъ той живо. Ти съвсѣмъ криво си разбралъ — то е еди колко градуса подъ *Неро*. Азъ не знамъ какво значи това, но тъй казватъ, когато е много студено“.

Върши правото, ако и небесата да паднатъ — но нѣма опасность, че ще паднатъ.

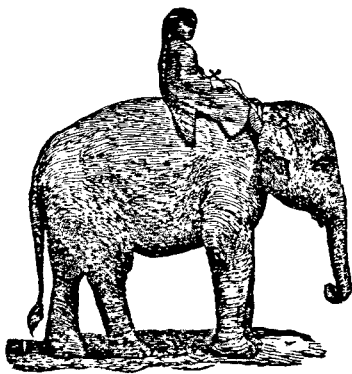
Казвай истината, ако и да тя убие — но нѣма опасность, че ще те убие.

За Млади-тъ

Индийскиятъ Слонъ.

Българскиятъ момчета може би, че ще обичатъ да видятъ въ този отдѣлъ нѣщо за животнитъ въ Индия. Тамъ се намира Кабулския конь, който е много хубавъ; Австралийскиятъ, който е много голѣмъ; Арабскиятъ, които е много бързъ, при все че тамкашниятъ климатъ не позволява да се употребяватъ освѣнъ твърдѣ умѣренно.

За тежка работа тѣ иматъ като насъ волътъ и биволътъ. Вий можете да видите тамъ много камили, натоварени съ стока, едно вжже се вързва отъ опашката на една камила до носътъ на другата подиръ нея. Сега сѣ тогасъ може да се види бърза камила, като прѣнася писма отъ лагеръ на лагеръ; по нѣкогашъ такава камила извървява повече отъ 150 километра (близу 30 часа) на день. Овцитъ слѣдватъ своя овчаръ както и въ България.

Но Индийскиятъ слонъ се употребява отъ тѣзи, които сѣ въ състояние, и по нѣкогашъ вий виждате цѣло семейство, или една група дѣца да ѣдятъ на слонъ. По нѣкогашъ слоновете се употребяватъ въ война и по-често на ловъ. Въ една отъ последнитъ Индийски войни, чловѣкътъ, които управлявалъ единъ слонъ, билъ убитъ, и като затрѣбили за отегляване, слонътъ не искалъ да се мръдне отъ мѣстото си. Нищо не можло да го накара да напусне кървавого поле, додѣто не пристигналъ единъ чловѣкъ отъ далечъ съ малкия синъ на слонова пазачъ. Момченцето се качило на гърба му, както виждате въ картината, и тогасъ слонътъ покорно тръгналъ, на кждѣто го опжтило то, но не искалъ да се покорява на никого другиго.

Тихо духорасположение е единъ елементъ на сила въ всякакви видове работа.

Единъ интересенъ просякъ.

Единъ день слѣдъ пладнѣ, като се расхождахъ по улицата, Калле Анча, въ Кадизъ, Испания, азъ се срѣснахъ съ нѣколко познайници на жгѣла на тази улица при площадъта, Пласа Конституционъ. Ний се спрѣхме да се поразговоримъ приятелски, и щѣхме да се раздѣлимъ, когато вниманието ми се привлече отъ едно хубаво Френско куче (пуделъ), което сѣдѣше на заднитъ си крака до мене, и ме гледаше въ очитѣ. Комическото му лице изразяваше толкова интеллигентностъ, щото азъ се наведохъ и го потупахъ по главата, а то захвана да лае и да си мърда силно прѣднитъ крака, както правятъ кучета, които сѣ научени да просятъ.

„Какво ли иска“, казахъ си азъ. „Навѣрно то не иска цигарата ми?“

Но, като бѣхъ виждалъ кучета, които обичатъ тютюнъ, азъ допрѣхъ цигарата до носа му. Щомъ ж помириша, то кихна и скочи отъ мѣстото си, но веднага се завърна и си завзе първото мѣсто.

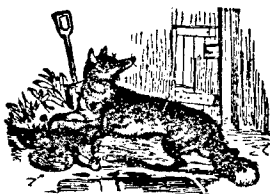
Сега азъ бѣхъ въ недоумѣние, но като видѣхъ нѣколко просяци наблизу, додохъ до заключение, че то трѣбва да принадлежи на едного отъ тѣхъ, и вѣроятно иска да му дамъ нѣкоя парѣ. Като извадихъ голѣма мѣдна пара отъ джоба си, азъ ж поддържахъ прѣдъ очитѣ му. Толкова голѣмо бѣше изявлението му отъ радостъ, щото бѣхъ увѣренъ, че бѣхъ научилъ желанието му. Азъ му хвърлихъ парѣта, която то хванѣ съ устата си, и като се отправи течешкомъ къмъ отсѣрѣшната страна на улицата, влѣзе въ една хлѣбарница. За наше удивление то излѣзе отъ хлѣбарницата слѣдъ нѣколко минути, носяще въ устата си хубаво завито пакетче. Единъ отъ моитѣ приятели се опита да му го земе, но той не го остави, и настояваше да го сложи при нозѣтъ ми. Азъ го зехъ, растворихъ го, и намѣрихъ сладка питка, поржсена съ захаръ. Тази питка кучето изѣде съ голѣма охота. Ний почакахме малко за да видимъ да ли ще испроси нѣщо по сѣщия начинъ отъ другиго; но не, то се бѣше наситило за сега, и като се сви близу до вратата, отпусна се и заспа. Това показание на разумностъ азъ мисля, че е доста забѣлжително, и особено за това, дѣто кучето се виждаше да дѣйствува независимо, като нѣмаше никой наблизу да го управлява.

Откровенността ще направи да изгубите нѣкои приятели, но не толкова колкото измамата.

Лисицата.

Когато Есопъ иска да прѣдстави, въ една отъ онѣзи басни, които сж станали като домашни поговорки, хитростъ, която никога се не затруднява, ако и по нѣкогашъ да се излѣгва, и прѣдателство, което е повече отъ смѣшенъ нежели отъ страшенъ видъ, той всякога избира лисицата. Когато Есопъ писалъ прѣди повече отъ три хиляди години, той далъ на лисицата нѣкои характеристики, които ѝ си приписватъ и до днесъ по всичкиятъ свѣтъ.

Лисицата има заблѣжително бодро изражение, и искусството, съ което тя хваща жертвата си, и се избавя отъ всѣкакви бѣди, е безкрайно. Кожата ѝ различава по шаръ споредъ разнитѣ страни, въ които живѣе, и прѣзъ зимнитѣ мѣсеци става по-дебела и по-топла. Кожата на сѣверната лисица, (която живѣе при лѣжащитѣ до Сѣверний Полюсъ страни), се измѣнява отъ синкаво-сива на бѣла прѣзъ студено време, и тъй тя бива по-топло облѣчена; защото въ студено време бѣли пѣща задържатъ по-добър топлината нежели черни. Кожата на така нарѣчената сръбърна лисица е най-скжпоцѣнната на свѣтътъ, и е много хубава, и толкозъ рѣдка, щото повече отъ петъ шестъ лисици рѣдко се улавятъ прѣзъ единъ сезонъ на единъ постъ въ онѣзи страни, дѣто се намиратъ такива лисици.

Лисицата живѣе въ дупки, които тя ископава съ краката си, които сж особено приспособени за такава цѣль. Тя излиза нощно време и зема каквото намѣри или открадне, и понеже лесно се задоволява, и може да надвие животни, които се виждатъ колкото нея хитри и бързи, тя въобще сполучава да си намѣри доволно храна за вечеря. Тя се храни съ пилци, кокошки, зайци, пѣлхове, мишки, и по-нѣкогашъ се задоволява даже и съ корени, насѣкоми или медъ. По край морскитѣ брѣгъ тя яде морски раци и череники.

Лисицата има нѣкакви слези, които издаватъ силна миризма, и посредствомъ тази миризма се съвършено водятъ хръткитѣ въ онова любимо Английско забавление, нарѣчено ловъ на лисици. Лисицата, прави каквото може, за да прѣкъсне или да намѣни миризмата; слѣдъ като тича направо за малко време, тя се отбива на една страна за да се

скрие въ нѣкое мѣсто, до като хръткитѣ тичатъ съ всичката си сила. Понѣкогашъ тя сполучава да измами гонителитѣ си.

Малкийтъ Хлѣбъ

Въ време на гладъ, единъ богатъ чловѣкъ позволилъ на най-бѣднитѣ дѣца да идватъ у дома му, и имъ казалъ:

„Тамъ има кошница пълна съ хлѣбъ. Вий можете да вземате по единъ хлѣбъ отъ нея, и можете да дохаждате всѣки день, до кѣтъ проведе Богъ по-добри врѣмена“.

Дѣцата веднага заградили кошницата, като се надварвали и карали за хлѣбоветѣ, защото всѣко дѣте искало да земе най-хубавия хлѣбъ; и най-послѣ си отивали безъ да кажѣтъ нито една дума на благодарность.

Само Франциска, чисто по кпромашки облѣчено момиченце, оставала и стояла настрана, послѣ земала най-малкия хлѣбъ, що оставалъ въ кошницата, цѣлувала си признателно ржката къмъ стареца, и си отивала мирно и прилично у дома си.

На другия день дѣцата били пакъ тъй безчинни, и Франциска тозъ пакъ зела единъ хлѣбъ, който едва билъ наполовина колкото другитѣ; но когато тя стигнала у дома си, и майка ѝ прѣломнѣла хлѣба, нѣколко сръбърни пари паднали отъ него. Майката се оплашила и казала:

„Повърни начаса паритѣ, защото тѣ трѣбва случайно да сж паднали въ хлѣба“.

Франциска сторила, както ѝ било заповѣдано, но благотворителнитѣ чловѣкъ ѝ казалъ:

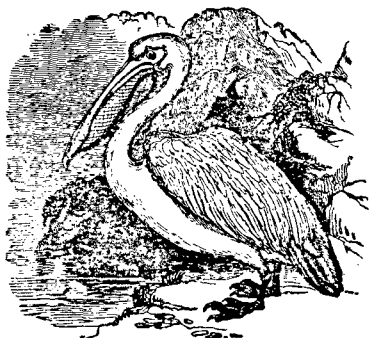
„Не, не, това не бѣше случайно. Азъ заржчахъ да пуснѣтъ паритѣ въ най-малкия хлѣбъ за да те наградж, добро момиченце. Остани си за всякога тъй миролюбиво и благодарно“.

Тойзи, който прѣдпочита да зема по-малкъ хлѣбъ нежели да се кара за по-голямъ, всѣкога ще занася благословение въ домътъ, ако и да не се пече злато въ хлѣба.

Като се събираме въ обществото съ разни хора и размишляваме въ уединение, въпросътъ не трѣбва да бжде, Какво впечатление правѣ на тѣзи около мене за себе си? но, Що ги азъ водж да мислѣтъ за Христа и Неговото служение? Той е смирилъ сърдцата ни съ любовъ. Тѣй ли сме се прѣдали на Неговата прѣобразователна сила, щото да всадимъ въ други право понятие за блаженството на Иисусовата религия.

Пеликанътъ

Пеликанътъ е странна птица, намира се главно въ тропически страни и се прѣселва въ нашето полушарие съ сѣверната пролѣтъ. Той е добръ риболовецъ, и когато гладътъ го разбуди отъ лѣнивото му спокойствие, той си простира крилата, които сж два пжти по-широки отъ лебедовитѣ, и лѣти леко и лесно на една малка височина надъ рѣката или морето, като се спуща съ безпогрѣшка точностъ, когато една риба се покаже на повърхността на водата. Движенията, които причинява въ водата отъ силното си спущане, залисва рибата, която става, въ послѣдствие, лесна жертва. Голѣмата торба, съ която е снабденъ клюнътъ му, служи за да държи въ запасъ доволно храна за прѣзъ единъ походъ, защото тази торбичка може да държи повече храна отъ колкото може да приеме изведнѣжъ стомаха на пеликана. Тази торбичка е твърдѣ еластична и може да събере доволно вода и храна да нахрани нѣколко гладни челоуѣци. Индийцитѣ укротяватъ пе-

ликанатъ въ нѣкои мѣста, и го учатъ да имъ донася храната си, която тогазъ ся дѣли между птицата и господаритѣ ѝ. Китайцирѣ иматъ искусенъ способъ за туряние халка около шията на пеликана за да не може да гълта, и по този начинъ тѣ често добиватъ нѣколко товара риба, защото птицата търпеливо си пълни торбичката нѣколко пжти. Отъ тази полезна торбичка женскитѣ пеликанъ често храни малкитѣ си, когато храната омѣкне хубаво. Пеликанитѣ често не си правятъ гнѣзда, по просто си снасятъ яйцата на земята; други, обаче, си правятъ гнѣзда отъ трѣстика въ развалинитѣ на нѣкое пусто мѣсто, не далечъ отъ брѣгътъ на нѣкоя рѣка. Тѣ плаватъ добръ, и устройството на тѣлата имъ дава имъ възможностъ да хвъркатъ силно. Ако и по нѣкогашъ да сж се виждали въ Франция, тѣ не се намиратъ никакъ въ Англия.

Пакъ въ Училищната Стая.

Съ стотини и хиляди дѣца и младежи се събиратъ пакъ и пълнятъ училищнитѣ стая въ училищата и гимназитѣ. Ний се срѣщаме съ тѣхъ на улицитѣ съ книгитѣ подъ мишцата имъ или въ ржцѣтѣ имъ, и си напомняваме, че надѣждата за бѣдѣщото е въ тѣхъ. Вижда се почти жално, дѣто прѣзъ тѣзи хубави Септемврийски и Октомврийски дни, тѣзи ученички не могатъ да излѣзжтъ на отворенъ въздухъ цѣлъ день и да бѣдѣтъ “близу до сърдцето на природата“, и заради това ний бихме казали да се не прѣтоварватъ съ мжчни уроци, шото да не имъ остава доволно врѣме да се радватъ на есенното слънцесияние и да дишатъ укрѣпителниятъ въздухъ. Единъ директоръ на една Американска коллегия, който пише на единъ Американски вѣстникъ за висшето образование на млади жени, казва:

Момичета въ коллегитѣ работятъ по-свободно отъ момчетата; тѣ сж по-добросъвѣстни. Ако на двѣ момчета се зададе дълъгъ урокъ, тѣ се противятъ и не приематъ да го учятъ. Момчетата се пооплакватъ малко, изучаватъ го и плачатъ. Заради това тѣ повече се прѣтоварватъ отъ работа. Професоритѣ, разбира се, искатъ ученицитѣ въ классовѣтѣ имъ да вършатъ колкото е възможно по-добра работа, и заради това сж наклонни да налагатъ по-тежка работа на момчетата. На момчетата професоритѣ грѣбва да дърпатъ, тѣй да кажемъ, юздата; момчетата тѣ грѣбва да посмущаватъ съ махмуза.“

Тѣзи майки, които сами се свършили гимназиаленъ курсъ — и такива има твърдѣ малко у насъ — ще знайтъ какъ разумно да надзираватъ курсѣтъ, който дѣщеритѣ имъ слѣдватъ, и да ги прѣдпазватъ отъ много работа. Ако тѣ си лѣгатъ на деветъ или деветъ и половина всѣка вечеръ, и спятъ додѣто се събуджтъ заранъ, и посвѣтитъ раннитѣ часове на денѣтъ на учение, отколкото да учатъ късно вечеръ, опасността за здравето отъ чрѣзмѣрна работа значително се намалѣва.

Колкото за храна, кафе, чай и сладки работи да не се употребяватъ, а да се зематъ хранителни ястия на опрѣдѣлени врѣмена. Облѣклото не трѣбва да бѣде притегнато; да се носятъ чипици съ ниски токове, и книгитѣ да се носятъ въ чанта на ржка; и нека се прави, колкото е възможно повече упражнение на чистъ въздухъ.

Никаква фалшивостъ не може да стои въ Божие прикѣствие. Богъ испитва всички претенции до сърдцето и дѣното имъ.

ВСЕМИРНАТА ЦЕРКВА

Прѣзъ 1892 год. мисионеритѣ на Американскитѣ Протестантски Общества сж придобили 30,000 обращенци къмъ Християнството.

Британската миссия за прокаженитѣ въ Индия за напредъ ще се нарича „Миссията за Прокажени въ Индия и Истокъ“, понеже напоследъкъ тя е расширила работата си за да обгърне Китай и Янония. Тя върши твърдѣ прѣвъсходна работа, и сега има 36 различни центрове въ Индия, Бирма, Цейлонъ и Китай, и е отредила една сума отъ 5,000 лева за построението на единъ домъ за прокажени близу до Куманти, на островъ Кнушиу, Янония.

Най-новото движение на Буддизмътъ въ Япония е организирането на една „Войска на Спасение“. За сега тя се ограничава въ островъ Кнушиу. Тя сж усвоили едно високо motto: „Твърделътъ на истината, знамето на човѣколюбието, и мечътъ на правдата“. Нѣма съмнѣние, че това движение ще бжде, поне за малко врѣме, твърдѣ популярно, тъй като и единъ отъ членоветѣ на тѣхното вѣрую ще бжде „да поддържатъ и развиватъ националниѣ характеристики и благоденствието на своето отечество“.

„Божий човѣкъ на Божието мѣсто, който върши Божията работа, по Божия начинъ, и за Божията слава“. Това е опредѣлението дадено въ списанието на Господица Джералдина Гиннесъ: „История на Миссията за вътрешността на Китай“ (Story of the China Inland Mission) за работницитѣ, отъ които се нуждаятъ миссиискитѣ полета въ днешно врѣме.

Прѣзъ 1892 год. въ Индия сж били кръстени повече отъ 10,000 души. Хиляди и хиляди други, обаче, сж приели словото на благодатта и сж просили да бждатъ наставени въ вѣрата и кръстени.

Методистката Епископална Церква въ Германия, наедно съ Веслеянскийтъ клонъ, брои около 11,000 членове.

Мохаметанскитѣ поклонници (хаджи), които сж посѣтили Мекка тази година, сж били повече отъ половина милионъ; това число е много по-големо отъ онова на миналитѣ години.

Споредъ резултатитѣ на официалното приброеие на Съединенитѣ Държави на Америка, извършено прѣзъ 1890 год. констатирало се е, че въ онази

страна сжществуватъ въ днешно врѣме 143 религиозни общини, различающи една отъ друга въ административно отношение. Около стотина отъ тѣхъ, обаче, сж незначителни, другитѣ поглѣщатъ 96 на сто отъ Християнитѣ на Американската република. Прѣзъ десетѣтъ години, които сж се изминали отъ 1881—1890 год. населението на Съединенитѣ Държави се увеличило съ 25 на сто. Прѣзъ сжщитѣ периодъ Лутеранскитѣ церкви въ Америка се увеличили съ 68 на сто; Епископалната Церква съ 48 на сто; Пресбитериянскитѣ церкви съ 39 на сто; Баптисткитѣ съ 37 на сто; Конгрегационалисткитѣ съ 33 на сто; Методистката Епископална Церква съ 30 на сто; Римо-Католическата Церква съ 29 на сто. Прѣдполага се, че за цѣлата страна единъ отъ всѣки трима души принадлежи на една отъ сжществующитѣ церкви.

Слухътъ за евентуалното възнигание на единъ Германски кардиналъ на папския прѣстолъ, се приема и тълкува съ удоволствие отъ Германскитѣ печатъ. Това ни дава поводъ да представимъ слѣдующата интересна статистика:

Отъ 263 папи, които сж сѣдѣли на Св. Петрова прѣстолъ, 207 сж били Италиянци, а само 56 чуждестранни.

Отъ 206 Папи Италиянци, 106, то естѣ, повече отъ половината сж били отъ гр. Римъ; отъ 56 тѣ чуждестранни папи само 3 сж били Германци: Григорий V (996 -- 999 год.), С. Леонъ (1049 1053 год.) и Стефанъ X. и (1057—1058 год.) които, както се вижда, сж напували твърдѣ кратко врѣме.

Ученийтъ египтологъ, Бругиъ Паша, е открилъ въ Нилската долина, близу до Луксоръ, единъ надписъ съ египетски букви, който надписъ казва, че въ продължение на седемъ години рѣката Нилъ не прѣлѣла брѣговетѣ си, и че въ слѣдствие на това имало ужасенъ гладъ. Отъ други данни на сжщия надписъ Бругиъ Паша мисли, че може да опредѣли епохата на това събитие около 1900 год. прѣди Р. Х.; което сътвѣтствува точно на прѣселението въ Египетъ на Якововитѣ синове въ врѣмето Иосифово.

Въ Индия има около 850 миссионери, привързани при резнитѣ евангелически церкви. Това е хубаво число, но въ сжщностъ, съразмѣрно съ населението въ Индия, не се пада повече отъ единъ на всѣки 340,000 души.

Двама Китайци, които наскоро пригърнали Християнството, зематъ всѣка седмица около 13 часа пжтъ пѣши, за да присжтствуватъ на богослужение то въ Недѣленъ день.

Наука и Механика

Най-деликатната научна машина, що се е направила нѣкога, се е свършила наскоро отъ Професора Хенриха Роуланда, при Американскиятъ университетъ, Джонъ Хопкинсъ. Тя е назначена за изучаване движенията на неподвижнитѣ звѣзди, и е толкова деликатна, щото може да начъртае 1,000,000 линии на единъ палецъ. Даже и съ най-силниятъ микроскопъ само около 100,000 линии на палецъ могатъ да се разпознаватъ съ човѣческо око.

Казва се че Професоръ Рудолфъ Еммерихъ, отъ Мюнхенъ, направилъ откритието, че Азиатската холера била отравяние отъ азотна кислота, произвеждано отъ Коховия бацилъ. Опити, направени съ свини и зайци показали, че отровата на азотната кислота произвеждала ежщитѣ симптоми, както и произвежданитѣ чрѣзъ присаждане. Професоръ Еммерихъ такожде посочва, че лица, страдающи отъ холера, показватъ симптоми тождествени съ съ симптомитѣ отъ огрова чрѣзъ азотна кислота. Половината пътъ къмъ „исцѣряване-то“ е откритието причината на една болестъ.

За новото взривно вещество *кордитъ*, употребявано отъ Британскитѣ военни експерти вмѣсто барутъ, се казва, че истасква крушумтъ съ една бързина отъ 1,300 мили на часъ. *Кордита* съдържа 58 на сто питроглицерина, 37 на сто рушаченъ памукъ (gun cotton) и 5 на сто минерална пихтия. Въ нѣколко опити съ това взривно, направени съ цѣлъ да се сравни силата му съ оная на барута, единъ топъ отъ шестъ палца въ диаметра билъ напълненъ съ близу 11 оки обикновенъ черенъ барутъ, и далъ една бързина отъ 1890 фута на секунда съ едно налягане върху топътъ отъ 15 тона на четвъртитъ палецъ. Сжщитъ топъ билъ напълненъ съ малко повече отъ 5 оки *кордитъ* и далъ една бързина отъ 2,275 фута на секунда съ едно налягане малко повече отъ 15 тона на четвъртитъ палецъ. Още по-важното е това, че слѣдъ като изгърмѣлъ 250 пѣти, топътъ не показалъ никакви знакове на изяждане (псхабяване).

Новъ продуктъ отъ дистиллиранieto на катранътъ, познатъ като нафталинъ, се е намѣрилъ полезенъ за съхраняване на сжжающии дърва. Дървото се потапя осемъ или деветъ часа въ растопенъ нафталинъ на една температура отъ 200 градуса Фаренхайтъ.

Електричеството като двигателна сила сега се употребява въ нѣколко чифлици въ Англия. Г-нъ

Г. Е. Бонни, електрикъ, казва че то може да се употребява по-прямо за да помага на земледѣлнето като подбудителъ на растението. Той казва, че електрически токъ, прѣкаранъ прѣзъ почвата, разлага солитъ на съставнитѣ имъ елементи, и по този начинъ азотокислата сода и фосфорнокислата варъ могатъ да се приведатъ въ такава форма, щото да станатъ храна за растенията.

Британский Медицински Журналъ казва, че Сжръ Джосефъ Листеръ е почналъ пакъ да употребява карболовата кислота като противодѣйствующе на гнилости, като вѣрва, че тя убива зародишитѣ на повечето отъ патогеническитѣ (причиняюши болестъ) микро-организми.

Единъ новъ кладенецъ отъ въглена кислота се е намѣрилъ на единия край на градъ Саратога, Америка.

Многочисленни опити, направени съ цѣлъ да се опрѣдѣлжтъ най-добритѣ материали, които могатъ да противостоятъ на огъня, и съ които да могатъ да се правжтъ врата, сж доказали, че дърво покрито съ тенеке по-добрѣ противостои на огъня отъ жѣлѣзни врата.

Близо до екуатора и къмъ полюситѣ, океанътъ е по-малко солень нежели въ други части. Това несъмнѣнно се дължи на изобилнитѣ дждове при екуатора и на растопяването на ледътъ при полярнитѣ страни.

Една женска моруна (риба) снасж 45,000,000 яйца прѣзъ единъ само сезонъ. Авторитети по риболовството казватъ, че ако да не бѣхж естественитъ врагове на рибитѣ, последнитѣ щѣхж да напълнжтъ всичкото пространство въ моретата, рѣкитѣ и океанитѣ. Капитанъ Ж. В. Коллинсъ, които управлява изложбата за риба въ Шикаго, казва, че по всѣка вѣроятность всѣка вълна, що се блѣска о Ипсвичкия брѣгъ, смазва единъ милионъ яйца.

Електрическиятъ способъ за прѣчистване вода се е опиталъ въ Нью-Йоркъ, и казва се, че е билъ сполучливъ. Прѣдсѣдателъ Вилсонъ, отъ Санитарното Бюро на онзи градъ, казва, че резултатътъ билъ просто чудесенъ, и че разликата въ водата, прѣди и слѣдъ опита, се виждала ясна съ голото око. Една електрическа машина за тѣзи цѣлъ, се прѣдиполага да коштува около 25,000 лева, и управляванieto ѝ около 20 лева на день.

РАЗНИ НОВИНИ

Паритѣ на цѣлия свѣтъ.

Слѣдующето изложение се е издало наскоро отъ Директора на Американския Монетель Дворъ:

Цѣлата сума златни пари по цѣлния свѣтъ възлиза на 17, 913, 026, 000 лева.

Злато въ разни главни държави: Съединенитѣ Държави на Америка, 3, 020, 000, 000 лева; Великобритания 2, 760 000, 000 лева; Франция, 4, 000, 000. 000 лева; Германия 3, 000, 000, 000 лева; Русия 1, 250, 000, 000 лева.

Цѣлата сума сребърни пари въ свѣтъ възлиза на 20, 212, 500, 000 лева.

Среброто на Съединенитѣ Държави на Америка 3, 075, 000, 000 лева; Великобритания, 500, 000, 000 лева; Франция, 3, 500, 000, 000 лева; Германия, 1, 055, 000, 000 лева; Русия, 300, 000, 000 лева.

Цѣлата сума на непокрити книжни пари въ свѣтъ, 10. 176, 265, 000 лева.

Непокрити книжни пари: Южна Америка 3, 000, 000, 000 лева; Русия 2, 500, 000, 000 лева; Съединенитѣ Държави 2, 060, 000, 000 лева; Австрия 1, 500, 000, 000 лева; Италия, 815, 000, 000 лева; Германия, 535, 000, 000 лева; Франция 405, 000, 000 лева; Великобритания 00, 000, 000 лева(?).

Срѣдната сума злато за всѣки жителъ: Съединенитѣ Държави, 45, 05 лева; Великобритания 72, 45 лева; Русия 22. 05 лева.

Срѣдна сума всѣкаквъ вилъ пари на човѣкъ: Франция 202.80 лева; Куба, 155 лева; Нидерландия, 154.40 лева; Австралия, 133.75 лева; Белгия, 126.65 лева. Великобритания, 67.10 лева; Русия, 35.80 лева.

Два нови похода се отправляватъ днесъ къмъ Сѣверния Полюсъ: Американецътъ Пиъри и Норвежецътъ Нансенъ се опитватъ още веднѣжъ да проникнатъ въ неизслѣдованитѣ страни на ледовѣтъ.

По поводъ на това ето нѣколко забѣлѣжки относително живота, който изслѣдователитѣ трѣбва да водятъ въ онѣзи много студени страни. Тѣзи човѣци не могатъ вече да расчитатъ нито на дивечъ нито на ловенне риба; не имъ оставатъ освѣнъ провизитѣ (за храна), които си носятъ съ себе си. Вънѣшнитѣ условия на живота се съвършено измѣняватъ; виното и бирата се втвърдяватъ и се раздаватъ на кѣсове, само алкохолътъ си остава още въ течено състояние. Маслата се тѣй сѣщо втвърдяватъ и възприематъ видѣтъ на лой; живакътъ става твърдъ металъ, и могълъ би да се работи като желѣзо.

Има и друго странно явление: металитѣ и тѣлата въобще, които сѣ добри проводници на топлината, турени въ съприкосновение съ човѣчeskото тѣло, произвеждатъ изгаряние, като онова отъ топло желѣзо; заради това всичкиятъ металически съсъди трѣбва да се пипатъ съ дебелы рѣкавици. Но най-любопитниятъ фактъ е относително дишанieto. Водната пара, която се намира въ издишаниятъ отъ бѣлнитѣ дробъ въздухъ, се сгъстява въ гъста мъгла, която обгръща и покрива човѣка като облакъ. Когато човѣкъ ходи, той прилича на единъ малкъ локомотивъ, който остава назадъ стълбове отъ димъ. Подъ онази температура стомахътъ придобива забѣлѣжителна дѣятелностъ и извънредна сила за смиланне, — до толкова щото на всѣко яденie изисква нѣколко килограма мѣсо. И какво промѣненie въ вкусоветѣ! Лойта и мазьта ставатъ най-вкусно яденie, и дървеното масло се пие вмѣсто вино. Колкото за дрѣхы, трѣбва да се усвожатъ костюмитѣ на Ескимосцитѣ: кожи по всичкото тѣло, само очитѣ и устата оставатъ непокрити; кѣщата е ледена колиба. Дървостнитѣ изслѣдователи Пиъри и Нансенъ и тѣхнитѣ другари ще трѣбва да живѣятъ горѣ-описаниятъ животъ. Пиъри ще прѣзимува въ Воудонъ, станция 35 мили на сѣверъ отъ Маклормикъ; отъ тамъ той ще трѣгне на пролѣтъ къмъ непознати страни, пѣтующъ съ шейна. Нансенъ би желалъ да намѣри онова свободно море, което се прѣдилага да се простира около полюсътъ.

Колко души сѣ изгубили живота си въ такова усилено пѣтувание, и колко повече сѣ били принудени отъ ледове и гладъ да се върнатъ назадъ.

Русското правителство въ слѣдствие на много и кървави дуели, станави на послѣднѣо врѣме, е издало законъ, че който убие нѣкого въ дуелъ, да се наказва съ затворъ, който може да се простира до шесть години, и на много тежка глоба. Секундантитѣ ще се наказватъ като съучастници.

Обнародвалъ се е третия томъ по приброеение то на Англия и Уейлсъ за 1891 год. Двѣтъ тѣзи страни иматъ 29, 002, 525 жители, отъ които 14, 059, 901 мъже, и 11, 949, 624 жени. Дѣца на цица, по догу отъ една година 745, 533, старци повече отъ 100 години 146, отъ които 42 мъже, а 104 жени. Чужденци въ Англия и Уейлсъ възлизали на 168, 994, отъ които 101, 255 мъже и 67, 559 жени. Отъ тѣзи 50, 599 сѣ Германци, 9900 Италиянци, 6617 Швейцарци, 4931 Австрийци, 738 Унгарци. Печалнитѣ фактъ въ приброеението е слѣдующийтъ: слѣпитѣ сѣ 23, 467, а глухонѣмитѣ 14, 182, глухитѣ 97, 373.

ДОМАКИНСТВО

Никога не измивай стафида, които ще се употребяват въ сладки ястията, защото това прави пудингът или питата тежка.

За изчистване патна или избълбали мѣста по келни да се натопа гъба (сжонгеръ) въ аммониевъ спиртъ, размѣсенъ съ вода, да се истъркатъ хубаво патната или избълбали мѣста.

Мѣсо може да се държи добръ прѣзъ седмица или двѣ, като се покрие съ кисяло млѣко и се тури въ студена подница. Кокалитъ или тлъстината нѣма нужда да се ваджтъ. Прѣди да се готви трѣбва добръ да се измие.

За испиране хубави фланели, нѣма нищо по-добро отъ бораксъ въ вода; една супена лъжица бораксъ на една кофа вода е правата пропорция, всякога испирайте фланелени дрѣшки, ризи и пр., на дѣца въ такава вода.

Прасковата е подобренъ вариететъ на мигдалтъ (бадемтъ). Бадемтъ има тънка чурупка около костилката, която, когато озрѣе расцѣпва бадемтъ и показва костилката. Тази вънкашна кожа е просто станала мѣсната въ прасковата, и това е всичко, което ѝ дава специфическия ѝ характеръ. Сега се види явно отъ изслѣдване по историята на древния Вавилонъ, че въ граднитѣ му, почти прѣди 4000 години, прасковата се обработвала тогазъ, както и сега. Много години прѣди това прасковата трѣбва да се е подобрила отъ бадемтъ, и този фактъ показва голѣмата древност на този плодъ.

Единъ Тексаски землѣдѣлецъ въ Америка влѣзълъ въ писалището на единъ търговецъ и го попиталъ, иска ли да си купи прѣсно масло, което той ималъ за продаване. „Не знамъ, да ли жена ми има нужда отъ масло сега; но ще се науча“, отговорилъ търговецътъ; а като застаналъ прѣдъ телефона, той повикалъ жена си, и се разговорилъ съ нея по тази работа. Тогазъ той се обърналъ къмъ селянина, който го наблюдавалъ, и чисто лице било достойно за изучаване отъ единъ художникъ. „Не“, казалъ търговецътъ, „жена ми казва, че има доволно масло за сега, и нѣма нужда отъ повече“. „Много добръ, Господине“, отвърналъ селянина, „нѣмате нужда да купувате, ако не искате; но недѣйте мисли, че съмъ толкова глупавъ, щото да повѣрвамъ, че жена ви е заключена тамъ въ онова санджче. И азъ имамъ малко умъ въ главата си, ако и да съмъ селянинъ“.

Четѣте Това

Издателятъ на *Християнски Свѣтъ* съжалѣватъ, дѣто сж се научавали отъ врѣме на врѣме, че нѣкои отъ абонатитѣ не сж го получавали редовно.

Това може да се обясни по два начина. Първо, момчето, на което бѣхме повѣрили списъкътъ на абонатитѣ, побърка миналата пролѣтъ имената на нѣколко абонати и ний нѣмаме нуждитѣ свѣдения за да направимъ нуждитѣ поправки.

Втората мжнотия, що имаме, е тази, дѣто нѣкои абонати не даватъ пълнийтъ си адресъ на нашия агентъ. Тѣ мислятъ, че като сж добръ познати, простото имъ име (като за примѣръ Иванъ Димитровъ) е достатъчно; но може да има нѣколко Иванъ Димитровци въ единъ градъ. Заради това трѣбва всѣкога да се дава и прѣкорътъ или заимката за да не ставатъ погрѣшки.

Тѣй като тѣзи абонати, които сж пострадали отъ нередовното приемане на нашето списание, може би да не виджтъ този брой, ний молимъ всички наши читатели, които го получаватъ да ни сторжтъ тази добрина. Слѣдъ като прочетжтъ това извѣстие, ако знажтъ, че единъ или нѣколко абонати въ тѣхния градъ не получаватъ редовно списанието ни, да имъ покажатъ настоящето извѣстие, и една картичка, испратена до насъ, ще оздрави испращанието на неполученитѣ броеве. Всичко що се отнася до *Християнски Свѣтъ* да се адресира до

Методиската Книжарница
Руссе.

Книжнина

Получи се въ редакцията слѣдующето списание:
Изворъ. Илюстрирано списание, за м. Септемврий, книжка IX. Тази книжка съдържж портрета на Германския поетъ, Фридрихъ Шиллеръ, и на Мария Стюартъ. Това интересно и твърдѣ полезно списание за ученици и ученички се редактира отъ Ив. Ивановъ и Т. Ц. Трифоновъ. Издава П. И. Алкалай, Руссе. Ний го прѣпорѣчваме на всички младежи.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ

Издава Методистката Епископална Миссия. Руссе.

Редакторъ-Отговорникъ: Спасъ Димитровъ